

הידיעה על מות אחי, עמיהוד

ביום שישי, ערב שבועות תש"ח, התחוללו קרבות כבדים ברחבי הארץ, כאשר הישראלים מנסים בשארית כוחותיהם "לשפר עמדות" לקראת כניסת ההפוגה הראשונה לתוקפה. למרות האווירה המתוחה של אותם ימים, הייתי טרוד באותו יום שישי בעיקר בהכנות ליציאת הקבוצה שלי ב"נוער העובד" למעין "מחנה" על שפת הירקון (באותם ימים הייתה החורשה שבהמשך רחוב צירלסון מחוץ לאזור המיושב של תל אביב). בילינו את אותו לילה בנעימים כדרכם של צעירים. עד היום מטריד אותי מעין מוסר כליות על קלות דעתי באותו בילוי, שעה שעמי, אחי הנערץ, כבר לא היה בין החיים.

אבי, ששרת באותם ימים בחיל המודיעין, ידע מיד כי עמי בין הנופלים בכיבוש ביר עסלוג'. הוא הסתיר מאימי את הידיעה הנוראה ורק אמר לה כי בין ההרוגים כמה מחברי רביבים, אלא שהפרטים עדיין לא ידועים. חששה של אימי גבר. היא התלוננה בפני כי אבי מתחמק ממנה, הולך מוקדם מהבית, וחוזר מאוחר מבלי להחליף אתה מלה. היא חרדה לשלומו של עמיהוד כי נדמה לה שאבי לא נרדם ובוכה בלילה (מוצאי שבת).

ביום ראשון סרתי לסניף התנועה (בית דב הוז) ומכיוון שלא הייתה פעולה סדירה, עסקנו בעיקר בסיפור בדיחות ובהאזנה לאותם מתחזים לפלמחניקים שכביכול הגיעו לסניף התנועה ישר מהקרבות. באותם ימים הייתה תל אביב משופעת בחובשי כפיות וכובע גרב שהרבו לספר מעללי גבורה שאולי ראו בסרטים.

באווירה הלא מתוחה במיוחד של אותו ערב יום ראשון צדתי מבט תמוה של אחד המדריכים שכנראה התפלא על היותי זחוח דעת. הוא קרב אלי בסבר פנים קודר, שם ידו על כתפי, לקח אותי הצידה, ואמר את שתי המילים הנוראות ששמעתי בחיי: "עמיהוד נהרג". ברחתי מהמקום בניסיון נואש לברוח מעצמי. הסתובבתי ברחובות במטרה נחושה לא להיפגש עם הורי בעודם ערים ולא להיות איש הבשורה הנוראה. לא ישנתי אותו לילה. בבוקר, בחדר הרחצה, קרבתי לאבי, שניסה בתחילה להשתמש מלפגוש את מבטי, והפטרתי בטון של שאלה "אבא האם אתה...? הוא סינן מבין שיניו (כדי לא לפרוץ בבכי) "כן, אל תספר לאימא". יצאתי מחדר הרחצה, חטפתי את הילקוט, ומבלי לאכול ומבלי לומר מילה פרצתי מהבית, למרות מחאותיה של אימי. ידעתי כי ברגע שאפצה את פי לאיזו אמירה שהיא אפרוץ בבכי חסר מעצורים. לכן גם לא הלכתי לביה"ס ובמקום זאת שוטטתי ברחובות עד רדת החשיכה. לא זכור לי כיצד הצלחתי להימנע מלפגוש את אימי פנים אל

פנים עד יום חמישי. כנראה שהליכה מביה"ס לתנועה וחזרה הביתה בשעות הערב
המאוחרות לא הייתה באותם ימים התנהגות יוצאת דופן שצריכה לעורר דאגה.
ביה"ס התיכון שבו למדתי (תיכון עירוני א') היה מוסד מסודר עם משמעת קפדנית
ביותר והיעדרות של יום אחד הייתה מחייבת הסבר בכתב מההורים. מכל מקום, ביום
שלישי או רביעי סרתי לביה"ס והצלחתי ל"צוד" את ה"מחנך" (המורה האחראי על הכיתה),
כשהוא לבד, מבלי להיתקל בחברי התלמידים או מי מהמורים. הסברתי לו, תוך פרצי בכי
שאינם ניתנים לריסון, במה מדובר והוא הגיב ב"עשה כפי הבנתך".
ביום חמישי הגיעה מהנגב הנצור (במטוס?) רחל'ה, רעייתו הטרייה של אחי. אז פרצו
הזעקות של כולנו, של מקבלי הבשורה הנוראה ושל אלו שכבשו עד אז את הזעקות בקרבם.